

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 6. P-2865/2013-85

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Tamari Jugo Smoljanović, u parničnom predmetu tužitelja-protutuženika GRUJO GOLIJANIN D.I.ARCH. & PARTNERI d.o.o. Rijeka, Brajšina 22, OIB: 18566712905, kojeg zastupa opunomoćenik Vlado Vladika, odvjetnik u Rijeci, Korzo 23/II, uz sudjelovanje umješaca na strani tužitelja-protutuženika GEOPROJEKT d.d. Opatija, Nova cesta 224/2, OIB: 90505898082, kojeg zastupa opunomoćenik Frane Dobrović, odvjetnik u Rijeci, I. Grohovca 2/II protiv tuženika-protutužitelja BAREDI PARK d.o.o. Opatija, E. Kumičića 1, OIB: 57595076958, kojeg zastupa opunomoćenik Boris Guljaš, odvjetnik u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 271/V, uz sudjelovanje umješaca na strani tuženika-protutužitelja ART LIBORI SISTEM UPRAVLJANJE I RAZVOJ d.o.o. Opatija, V. Spinčića 13, OIB: 03303650098, kojeg zastupa opunomoćenik Boris Guljaš, odvjetnik u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 271/V, povodom tužbe radi isplate iznosa od 768.625,00 kuna s kamatom i protutužbe radi utvrđenja i isplate iznosa od 997.591,64 kuna, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. prosinca 2018. u prisutnosti opunomoćenika stranaka, objavljene 17. siječnja 2019.

presudio je

I. Djelomično se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-4214/2013 od 18. lipnja 2013. koje je donio javni bilježnik Velibor Panjković sa sjedištem u Rijeci, A. Starčevića 4 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti tužitelju tražbinu u iznosu od 587.815,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 15. lipnja 2013. po stopi od 15% godišnje do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. po stopi od 10,14% godišnje do 31. prosinca 2015., od 1. siječnja 2016. po stopi od 10,05% do 30. lipnja 2016., od 1. srpnja 2016. po stopi od 9,88% godišnje do 31. prosinca 2016., od 1. siječnja 2017. pa do 30. lipnja 2017. po stopi od 9,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. po stopi od 9,41% godišnje do 31. prosinca 2017., od 1. siječnja 2018. po stopi od 9,09% godišnje do 30. lipnja 2018., od 1. srpnja 2018. po stopi od 8,82% godišnje do 31. prosinca 2018., od 1. siječnja 2019. po stopi od 8,54 % godišnje do isplate, a u slučaju promjene

te stope, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena,

te u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju nastali trošak postupka od 10.269,50 kuna sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 18. lipnja 2013. (dana donošenja rješenja o ovrsi) po stopi od 12% godišnje do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. po stopi od 8,14% godišnje do 31. prosinca 2015., od 1. siječnja 2016. po stopi od 8,05% do 30. lipnja 2016., od 1. srpnja 2016. po stopi od 7,88% godišnje do 31. prosinca 2016., od 1. siječnja 2017. pa do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. po stopi od 7,41% godišnje do 31. prosinca 2017., od 1. siječnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje do 30. lipnja 2018., a od 1. srpnja 2018. po stopi od 6,82% godišnje do 31. prosinca 2018., od 1. siječnja 2019. po stopi od 6,54 % godišnje do isplate, a u slučaju promjene te stope, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 (osam) dana i pod prijetnjom ovrhe.

II. Djelomično se ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-4214/2013 od 18. lipnja 2013. koje je donio javni bilježnik Velibor Panjković sa sjedištem u Rijeci, A. Starčevića 4 u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju tražbinu u iznosu od 180.810,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 15. lipnja 2013. te nastali trošak postupka ovrhe od 11.580,50 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 18. lipnja 2013. (dana donošenja rješenja o ovrsi) do isplate te se u tom dijelu tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

III. Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je Ugovor o izradi projektne tehničke dokumentacije idejnog projekta br. BP/1-09 raskinut 2. srpnja 2013.

2. Nalaže se tužitelju-protutuženiku povrat iznosa od 997.591,64 kuna primljenog temeljem Ugovora o izradi projektne tehničke dokumentacije idejnog projekta br. BP/1-09 sa zateznim kamatama koje teku na iznose kako slijedi:

- na iznos od 158.199,84 kuna od 5. prosinca 2006. do isplate,
- na iznos od 105.505,60 kuna od 24. svibnja 2007. do isplate,
- na iznos od 105.505,60 kuna od 7. studenog 2007. do isplate,
- na iznos od 105.505,60 kuna od 26. ožujka 2008. do isplate,
- na iznos od 322.875,00 kuna od 25. studenog 2009. do isplate,
- na iznos od 100.000,00 kuna od 26. svibnja 2010. do isplate,
- na iznos od 50.000,00 kuna od 18. listopada 2010. do isplate,
- na iznos od 50.000,00 kuna od 30. studenog 2010. do isplate."

IV. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 143.183,50 kuna na ime prouzročenog parničnog troška u roku od 8 (osam) dana.

V. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 121.687,50 kuna kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je kao ovrhovoditelj 17. lipnja 2013. podnio prijedlog za ovrhu javnom bilježniku Veliboru Panjkoviću sa sjedištem u Rijeci, A. Starčevića 4 protiv tuženika kao ovršenika radi

isplate iznosa od 1.241.500,00 kuna na temelju vjerodostojne isprave-računa sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća do isplate.

Na rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-4214/2013 od 18. lipnja 2013., kojim je cijelosti prihvaćen prijedlog za ovrhu, ovršenik je pravovremeno 8. srpnja 2013. uložio prigovor navodeći da osporava potraživanje u cijelosti. Nesporna je činjenica da su stranke sklopile Ugovor o izradi projektno tehničke dokumentacije idejnog projekta br. BP/1-09 dana 24. studenog 2009. (u daljnjem tekstu: Ugovor 2009.), na koji se ovrhovoditelj i poziva prilikom izdavanja utuženog računa.

No, to nije i prvi ugovor za izradu predmetne dokumentacije koji su stranke sklopile. Naime, 2. prosinca 2006. stranke su sklopile Ugovor o izradi projektne dokumentacije-idejnog projekta-kompleksa Baredi-Opatija (u daljnjem tekstu: Ugovor 2006.). Nesporno je da je ovršenik angažirao ovrhovoditelja za izradu projektne dokumentacije tj. idejnog projekta još 2006. te je tim Ugovorom ugovorena obveza ovrhovoditelja izraditi idejni projekt za kompleks Baredi u Opatiji. Predmet Ugovora 2006., bio je upravo predmet Ugovora 2009., no uz bitno detaljnije razrađena prava i obveze. Isplata prvog dijela ugovorne cijene temeljem Ugovora iz 2006. započela je u svibnju 2007. godine tj. 24. svibnja 2007. uplatom iznosa od 105.505,60 kuna, a u narednom razdoblju po Ugovoru 2006., ovrhovoditelju je uplaćeno dodatnih 211.011,20 kuna, odnosno ukupno 316.516,80 kuna, čime je ovršenik ispunio 60% novčanih obveza koje je preuzeo sklapanjem Ugovora iz 2006.

Ovrhovoditelj je cijelo vrijeme otezao s izvršenjem preuzetih obveza te nije okončao 1. i 2. fazu Ugovora 2006. Stoga do primopredaje idejnog rješenja nije došlo.

Ovršenik je tražio od ovrhovoditelja da ispuní svoju ugovornu obvezu, a u međuvremenu je došlo i do izmjena prostornih planova, uslijed čega je onemogućeno građenje predmetnog stambenog objekta. No, ovrhovoditelj je uvjeravao ovršenika kako je moguće prilagoditi projektnu dokumentaciju koja bi u najkraćem roku omogućila građenje stambenog objekta. Zbog znatno odmaklog vremena i uloženi novčanih sredstava, ovršenik je odlučio ovrhovoditelju dati "još jednu šansu" da ispuní svoje obveze. No, zbog razvijenog nepovjerenja, odlučio da se obveze detaljnije reguliraju, a rezultat toga je Ugovor 2009. Usmeno je dogovoreno da će se sve dotadašnje uplate smatrati avansom te mu je dan nakon sklapanja Ugovora 2009., uplaćen iznos od 322.875,00 kuna, a naknadno i iznosi u ukupnom zbroju od 200.000,00 kuna odnosno ukupno 522.875,00 kuna, što zajedno s isplatama po Ugovoru 2006. ukupno iznosi 839.391,80 kuna.

Ovrhovoditelj je uvjeravao ovršenika kako je na predmetnoj lokaciji građenje moguće započeti te da ishođenje lokacijske dozvole neće biti nikakav problem. No, na predmetnoj lokaciji nije moguće graditi sve dok predmetna nekretnina ne stekne neposredan pristup na javnu površinu tj. cestu, a koji je uvjet u trenutku pisanja prigovora nemoguće ispuniti. Ovrhovoditelj je kao stručna osoba morao upozoriti ovršenika da se na predmetnoj lokaciji ne može graditi te da je predmetni trošak izrade projektne dokumentacije nepotreban, sve dok se ne riješe prethodne pretpostavke. No, ovrhovoditelj je učinio suprotno i doveo ovršenika u zabludu te mu je na taj način stvorio ogromni trošak.

Ako ne temeljem Ugovora 2006, ovrhovoditelj je temeljem Ugovora iz 2009., morao ovršeniku dostaviti najmanje idejno rješenje, a ovršenik smatra da je primitkom iznosa koji predstavlja 65% ukupno ugovorene cijene, ovrhovoditelj morao izraditi i idejni projekt. Ovom tužbom ovrhovoditelj traži od ovršenika puni iznos ugovorene cijene za usluge koje nije izveo niti u najmanjoj mjeri.

Zbog neizvršenja Ugovorom preuzetih obveza, ovršenik podnosi protutužbu radi utvrđenja da je Ugovor iz 2009. raskinut 2. srpnja 2013. te povrata iznosa od 839.391,80 kuna s kamatom (protutužba na listu 12-13 spisa zaprimljena pod poslovnim brojem P-102/2014).

Rješenjem Općinskog suda u Opatiji poslovni broj Povrv-235/13 od 9. rujna 2013., rješenje o ovrši poslovni broj Ovr-4214/13 od 18. lipnja 2013. stavljeno je izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha te su ukinute provedene radnje pa je postupak u tom dijelu nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga. Na temelju istog rješenja Općinski sud u Opatiji se oglasio stvarno nenadležnim te je predmet ustupio ovome sudu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu 30. listopada 2013.

Tijekom postupka tužitelj je ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva. U odnosu na tuženikove navode za postojanje dva ugovora, istaknuo je kako prava i obveze iz navedenih ugovora treba razmatrati odvojeno s obzirom da je riječ o dva različita ugovora, od kojih je jedan sklopljen s društvom Art Libori d.o.o., a drugi s tuženikom. Dodao je kako je tuženik kao naručitelj djela odustao o daljnje suradnje pa je riječ o jednostranom raskidu ugovora.

U cijelosti je osporio protutužbeni zahtjev te je na ročištu 8. svibnja 2014. istaknuo prigovor nedostataka aktivne legitimacije i prigovor zastare.

Na ročištu održanom 8. svibnja 2014. tužitelj je istaknuo da je vezano za cestu izdana dozvola i to KLASA: UP/1-350-05-13-03/45, URBROJ: 2170/1-03-06/4-13-12 od 2. rujna 2013. (Županija primorsko-goranska, Ured za urbanizam i prostorno uređenje, Ispostava Opatija, lokacijska dozvola na listu 136-144 spisa).

Tuženik je ustrajao kod navoda iz odgovora na tužbu te istaknutog protutužbenog zahtjeva. Ponovno je naveo kako se tužitelj obvezao izraditi idejni projekt, a u spis je dostavio idejna rješenja. Razlika je u tome što idejni projekt služi za ishođenje lokacijske dozvole te u projektu mora postojati projekt svih instalacija, a dostavljena dokumentacija navedeno ne sadrži.

Tuženik je nadalje istaknuo da je nesporno da je lokacijska dozvola izdana 2. rujna 2013., no žalbu je uložio Grad Opatija pa ista nije pravomoćna. Ističe da buduća cesta najvećim dijelom prolazi preko zemljišta u vlasništvu Grada Opatija te da kao takva postaje isključivo vlasništvo Grada Opatije. Dodaje da je dobro poznata činjenica da Grad Opatija nikada neće izgraditi cestu sukladno predmetnoj lokacijskoj dozvoli. Dakle, u trenutku kada je tužitelj izdao utuženi račun 14. lipnja 2013. nepravomoćna lokacijska dozvola još nije bila niti izdana. Za izdavanje lokacijske dozvole potrebne za izgradnju objekta tuženika, potrebno je da cesta bude izgrađena, dakle ne da je započeta gradnja, a još manje da je tek izdana nepravomoćna lokacijska dozvola. Stoga tuženik smatra da je tužitelj kao stručna osoba morao upozoriti tuženika na dugotrajnu nemogućnost ishođenja pravomoćne lokacijske dozvole.

Tuženik u podnesku zaprimljenom kod suda 5. ožujka 2015. ističe kako je i tužitelj sam u svom iskazu utvrdio kako se u predmetnom sporu radi o istom projektu tj. projektu koji je započelo društvo Art Libori d.o.o. Opatija te da je naknadno za istu nekretninu tj. projekt, za isti predmet, no za drukčije utvrđenu cijenu, sklopljen ugovor između stranaka. Tužitelj potpuno krivo navodi kako se u Ugovoru 2006. radilo samo o izradi idejnog rješenja. Nije sporno da je tužitelj izradio neka idejna rješenja, kako za tuženika, tako i za Art Libori d.o.o., no tužitelj se temeljem oba Ugovora obvezao na izradu idejnog projekta koji tuženik nikada nije zaprimio od tužitelja.

Nakon što je za predmetni projekt sklopljen Ugovor 2006., promijenio se vlasnik predmetne nekretnine pa je stoga sklopljen novi Ugovor 2009. za isti predmet. Nije točna

tužiteljeva tvrdnja kako je tuženika upozorio na činjenicu potrebe izrade pristupne ceste. Da je tuženik to znao otpao bi razlog za izradu projektne dokumentacije.

Tužitelj u podnesku zaprimljenom kod suda 3. ožujka 2015. (list 173-174 spisa) ističe da je tužitelj temeljem Ugovora 2009. svoje obveze izveo skoro pa skroz do kraja, a koji kraj je izostao isključivo zbog jednostranog i neopravdanog ponašanja tuženika.

Nadalje ističe da mu je temeljem Ugovora s Art Libori d.o.o. trebao biti isplaćen iznos od 432.400,00 kuna uvećano za PDV od 22% odnosno 527.528,00 kuna. Tužitelju je temeljem navedenog Ugovora 2006 5. prosinca 2006. plaćen iznos od 158.199,84 kuna; 25. svibnja 2007. iznos od 105.505,60 kuna; 7. studenog 2007. iznos od 105.505,60 kuna te 26. ožujka 2008. iznos od 105.505,60 kuna, odnosno ukupno 473.716,64 kuna pa je dakle ostalo neplaćeno 54.819,34 kuna.

Temeljem Ugovora s tuženikom ugovorena je naknada u iznosu od 1.050.000,00 kuna uvećano za PDV od 25% odnosno ukupno 1.291.500,00 kuna. Tužitelju je temeljem navedenog Ugovora 25. studenog 2009. plaćen iznos od 322.875,00 kuna; 26. svibnja 2010. iznos od 100.000,00 kuna; 18. listopada 2010. iznos od 50.000,00 kuna i 30. studenog 2010. iznos od 50.000,00 kuna odnosno ukupno 522.875,00 kuna pa je dakle ostalo neplaćeno 768.625,00 kuna. Sukladno tome, tužitelj povlači tužbu za iznos od 472.875,00 kuna (razlika između duga od 768.625,00 kuna i utuženog iznosa od 1.241.500,00 kuna). Ustraje kod zahtjeva za isplatu iznosa od 768.625,00 kuna (list 174 spisa).

Tužitelj se odrekao tužbenog zahtjeva za iznos od 472.875,00 kuna u podnesku zaprimljenom kod suda 7. travnja 2015. Stoga je sud donio djelomičnu presudu na temelju odricanja pod gornjim poslovnim brojem 12. listopada 2017. kojom je djelomično ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-4214/2013 od 18. lipnja 2013. koje je donio javni bilježnik Velibor Panjković sa sjedištem u Rijeci, A. Starčevića 4 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti tužitelju tražbinu u iznosu od 472.875,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 15. lipnja 2013. do isplate. Citirana presuda je postala pravomoćna 26. listopada 2017. (list 330-331 spisa).

Tuženik je u podnesku zaprimljenom 5. ožujka 2015. naveo da nije sporno da je tužitelj izradio neka idejna rješenja, kako za tuženika tako i za Art Libori d.o.o., no tužitelj se temeljem oba ugovora obvezao na izradu idejnog projekta, kojeg tuženik, niti Art Libori d.o.o. nikada nisu zaprimili od tužitelja. Nije točna tužiteljeva tvrdnja kako je tuženika upozorio na činjenicu potrebe izrade pristupne ceste. Neistinita je tužiteljeva tvrdnja kako je prvotnim ugovorom iz 2006. godine ugovorena samo izrada idejnog rješenja, a ne i idejnog projekta.

U podnesku zaprimljenom 30. ožujka 2015. tuženik je istaknuo kako nije sporno kako su Ugovor iz 2006. i Ugovor iz 2009. sklopljeni između različitih osoba, no oba se odnose na isti predmet Ugovora. Ugovor iz 2009. sklopljen je jer se promijenio vlasnik predmetne nekretnine te nije postojala knjigovodstvena i pravna osnova za daljnja plaćanja po prvotno sklopljenom ugovoru. Budući da se odnose na isti predmet, to se tuženik protivi tužiteljevim tvrdnjama kako se ima napraviti razlika između navedenih Ugovora te kako Ugovor između tužitelja i društva Art Libori d.o.o. nije od značaja za ovaj postupak.

Na ročištu održanom 14. listopada 2015. stranke su navele da nije sporno da su plaćanja izvršena u dane i u iznosima kako je to tužitelj naveo u podnesku zaprimljenom 3. ožujka 2015. i to po Ugovoru iz 2006. i Ugovoru iz 2009.

Tuženik je na ročištu 23. studenog 2017. u spis priložio podnesak kojim je povisio protutužbeni zahtjev za iznos od 158.199,84 kuna (precizirani protutužbeni zahtjev na listu 346 spisa). Sud je na istom ročištu dopustio preinaku protutužbenog zahtjeva jer to smatra svrsishodnim za konačno rješenje odnosa među strankama.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu te saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja Gruja Golijanina (iskaz na listu 166-168 spisa), prokurista tuženika Sergeya Ivanova (iskaz na listu 168-170 spisa), kao i vještačenjem po stalnom sudskom vještaku graditeljske struke i procjene vrijednosti nekretnina Dragan Zec d.o.o. Opatija, koje je obavio Dragan Zec, dipl. ing. arh. iz Opatije, Dr. M. J. Oertela 11 (Nalaz i mišljenje na listu 245-252 spisa) te vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za graditeljstvo i procjenu nekretnina Zdravku Mahmetu, dipl. ing. arh. iz Zagreba, Goljak 5 (Nalaz i mišljenje na listu 363-374 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Sniženi tužbeni zahtjev odnosi se na isplatu naknade u iznosu od 768.625,00 kuna za arhitektonske usluge prema čl. 4. Ugovora o izradi projektne tehničke dokumentacije idejnog projekta br. BP/1/09 od 24. studenog 2009. i računu broj 002/2013 od 14. lipnja 2013. (dio, list 6 spisa).

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Među strankama nije sporno da je tužitelj kao izvršitelj sklopio s Art Libori d.o.o. Rijeka, kao naručiteljem 2. studenog 2006. Ugovor o izradi idejne projektne dokumentacije-idejnog projekta-kompleksa Baredi-Opatija, kojim se sukladno čl. 1. obvezao izraditi idejni projekt za stambeni kompleks Baredi u Opatiji (dalje u tekstu: Ugovor iz 2006., list 25-28 spisa).

Nadalje, među strankama nije sporno da je temeljem Ugovora s Art Libori d.o.o. od 2. prosinca 2006. sukladno čl. 4. ugovorena cijena u iznosu od 432.400,00 kuna uvećano za PDV od 22% odnosno 527.528,00 kuna. Nije sporno da je tužitelju temeljem navedenog Ugovora iz 2006. društvo Art Libori d.o.o. dana 5. prosinca 2006. platilo iznos od 158.199,84 kuna; 24. svibnja 2007. iznos od 105.505,60 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 29 spisa); 7. studenog 2007. iznos od 105.505,60 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 30 spisa) te 26. ožujka 2008. iznos od 105.505,60 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 31 spisa), odnosno ukupno 474.716,64 kuna (dakle ostalo je neplaćeno 52.811,36 kuna).

Takoder nije sporno da je tužitelj kao izvršitelj sklopio s tuženikom, kao naručiteljem 24. studenog 2009. Ugovor o izradi projektne tehničke dokumentacije idejnog projekta br. BP/1-09 temeljem kojeg se tužitelj obvezao izraditi idejni projekt sa svom zakonom propisanom dokumentacijom koja će služiti za dobivanje lokacijske dozvole za stambeni kompleks građevina i pomoćnih objekata na adresi Opatija, Punta Kolova, na zemljišnim česticama 1067/1, 1067/3-11

k.o. Veprinac, ukupne površine 12.135 m², od čega građevinsku parcelu čini 6.400 m² sukladno čl. 1. i 2. Ugovora (dalje u tekstu: Ugovor iz 2009., na listu 15-24 spisa).

Nije sporno da je sukladno čl. 2. Ugovora izrada ugovorena u tri faze, s time da se u Fazi 1 (t. 2.3.2.) izrađuje idejno rješenje u tri varijante; nakon odabira investitora u Fazi 2 (t. 2.3.3.) rješenje se razrađuje, a u Fazi 3 izrađuje se idejni projekt, s time da se idejni projekt sastoji kako je to navedeno u čl. 2.3.4. Ugovora. Cijena radova ugovorena je u iznosu od 1.050.000,00 kuna uvećano za PDV od 241.500,00 kuna, odnosno ukupno 1.291.500,00 kuna sukladno čl. 3. Ugovora. Sukladno čl. 4. Ugovora plaćanje je ugovoreno u fazama: 25% avansno plaćanje u roku od pet dana od potpisa Ugovora; 35% nakon izrade i usvajanja Faze 2; 35% po primopredaji konačne projektne dokumentacije te 5% nakon ishodovanja pravomoćne lokacijske dozvole.

Nije sporno da je tužitelju temeljem navedenog Ugovora iz 2009. godine tuženik 25. studenog 2009. platio iznos od 322.875,00 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 32 spisa); 26. svibnja 2010. iznos od 100.000,00 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 33 spisa); 18. listopada 2010. iznos od 50.000,00 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 34 spisa) i 30. studenog 2010. iznos od 50.000,00 kuna (izvadak o stanju i prometu na računu na listu 35 spisa) odnosno ukupno 522.875,00 kuna (dakle nije plaćeno 768.625,00 kuna, koji iznos je predmet tužbenog zahtjeva).

Nije sporno da je vezano za predmetnu cestu izdana dozvola i to KLASA: UP/1-350-05-13-03/45, URBROJ: 2170/1-03-06/4-13-12 od 2. rujna 2013. (Županija primorsko-goranska, Ured za urbanizam i prostorno uređenje, Ispostava Opatija, lokacijska dozvola na listu 136-144 spisa).

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sporno jest je li tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu iz Ugovora od 24. studenog 2009., s obzirom na tuženikove prigovore da se tužitelj obvezao izraditi idejni projekt na osnovu kojeg može ishodovati lokacijsku dozvolu, a da tužitelj idejni projekt nije izradio, kao i da predmetna lokacija nema pristup na javnu prometnu površinu te da iz tog razloga nije moguće izdati lokacijsku dozvolu.

Također je sporno je li Ugovor od 24. studenog 2009. raskinut 2. srpnja 2013., što je predmet protutužbenog zahtjeva.

U ovom postupku primjenjuju se materijalnopravne odredbe koje se odnose na ugovor o djelu. Sukladno odredbi čl. 590. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, Narodne novine broj 35/05, 41/08 i 78/15) ugovorom o djelu izvođač se obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i slično, a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

Radi utvrđenja odlučnih činjenica je li tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu, odnosno na okolnost količine i kvalitete izvedenih usluga po Ugovoru te na okolnost je li na predmetnim nekretninama u trenutku sklapanja Ugovora bilo moguće građenje tj. ishodenje lokacijske dozvole te na okolnost je li to moguće na dan izrade Nalaza, a ako jest s kojim datumom je to omogućeno, kao i na okolnost je li dokumentacija koja je priložena spisu podobna za ishodenje lokacijske dozvole i/ili glavnog projekta tj. građevinske dozvole sud je najprije prihvatio prijedlog stranaka i odredio izvođenje dokaznog postupka vještačenjem po stalnom sudskom

vještaku graditeljske struke i procjene vrijednosti nekretnina Dragan Zec d.o.o. Opatija, koje je obavio Dragan Zec, dipl. ing. arh. iz Opatije, Dr. M. J. Oertela 11.

U svom Nalazu i mišljenju zaprimljenom kod suda 13. travnja 2016. (list 245-252 spisa) vještak u svom Nalazu detaljno obrazlaže iz kojeg razloga idejna dokumentacija nije cjelovita u smislu Zakona o prostornom uređenju i gradnji (Narodne novine broj 76/07) te Zakona o izmjenama zakona o prostornom uređenju i gradnji (Narodne novine broj 38/09), koji su bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora 24. studenog 2009. te iz kojeg razloga nije u skladu s prostornom dokumentacijom Grada Opatije te utvrđuje da bez korekcija nema uporabnu vrijednost. U odnosu na mogućnost građenja tj. ishođenja lokacijske dozvole na predmetnim nekretninama u trenutku sklapanja Ugovora ističe da javna prometna površina nije izgrađena odnosno da je pristup predmetnim nekretninama moguć pješačkim neuređenim putem pa ishođenje lokacijske dozvole i građenje stambene građevine nije zakonski bilo moguće u trenutku sklapanja Ugovora. Na pitanje je li to moguće na dan izrade Nalaza, vještak je odgovorio da javna prometna površina do izrade Nalaza nije izgrađena pa ishođenje lokacijske dozvole i građenje stambene građevine i nadalje nije zakonski moguće. Na pitanje je li dokumentacija priložena spisu podobna za ishođenje lokacijske i građevinske dozvole vještak je odgovorio da dokumentacija u spisu nije sukladna prostornoj dokumentaciji te da nije kompletna što je detaljno analizirao pod točkom IX. Nalaza te da kao takva nije podobna za ishođenje lokacijske i građevinske dozvole. Vještak zaključuje da na predmetnoj nekretnini u vlasništvu tuženika nije moguće ishodovati lokacijsku i građevinsku dozvolu jer javna prometna površina nije izgrađena, a nije ni izdana pravomoćna dozvola za izgradnju. Idejni projekt nije podoban za ishođenje lokacijske dozvole te je potrebno prikazano rješenje uskladiti s prostornom dokumentacijom, kompletirati dokumentaciju i izraditi je u skladu sa Zakonom o građenju.

Tuženik nije imao primjedbi na Nalaz i mišljenje vještaka, dok je tužitelj svoje primjedbe iznio u podnesku zaprimljenom kod suda 6. svibnja 2016..

Vještak se na tužiteljeve primjedbe detaljno očitovao u podnesku zaprimljenim kod suda 25. svibnja 2016. te je ponovno naveo da se može smatrati da je idejno arhitektonsko rješenje s varijantama (1. Faza) izrađeno u skladu s Ugovorom, a da idejna dokumentacija (2. i 3. Faza) nije u skladu s prostornom dokumentacijom Grada Opatije te nije cjelovita u smislu zakona te bez korekcije nema uporabnu vrijednost. Vještak je također na ročištu 24. siječnja 2017. usmeno obrazložio svoj Nalaz i mišljenje.

Sud je na temelju iskaza zastupnika po zakonu stranaka i dokumentacije koja je priložena spisu utvrdio da nije tužitelj bio dužan realizirati pristupnu cestu prema predmetnoj nekretnini, već da je to bila tuženikova obveza, kako je to obrazloženo u dijelu presude koja se odnosi na protutužbeni zahtjev. S obzirom da je sud zadaću vještaku Zecu odredio na okolnost koja je vezana upravo na pristup javnoj prometnoj površini, što je bila tuženikova obveza, a ne obveza tužitelja, sud je odredio izvođenje dokaznog postupka vještačenjem po drugom vještaku arhitektonske struke Zdravku Mahmetu dipl. ing. arh. iz Zagreba, Goljak 5 i to na okolnost je li tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu iz Ugovora o izradi projektne tehničke dokumentacije idejnog projekta br. BP/1-09 od 24. studenog 2009. u cijelosti te ako nije, u kojem dijelu je Ugovor ispunio.

Vještak Mahmet u svom Nalazu i mišljenju zaprimljenom kod suda 26. srpnja 2018. (list 363-374 spisa u točki 2.2. utvrđuje koju projektno-tehničku dokumentaciju je izradio tužitelj

prema CD na listu 90 spisa u tri varijante. U t. 2.2. vještak utvrđuje razradu odabranih varijanti te analize mogućnosti lokacije s manjim udaljenostima od granice čestice.

U svom mišljenju vještak utvrđuje da je tužitelj u cijelosti ispunio svoje ugovorne obveze pod točkama 2.3.1. koja se odnosi na projektno tehnički zadatak za projektiranje; 2.3.2. Faza 1 Idejno rješenje te 2.3.3. Faza 2 detaljna razrada odabranog rješenja. Nadalje, vještak je pod t. 3.4. napravio izračun vrijednosti djelomični izvršenih i neizvršenih ugovornih obveza koji se odnose na Fazu 3 odnosno Idejni projekt te je utvrdio da te ugovorne obveze iznose 14,08% od ukupno ugovorenog iznosa. Zaključuje da po točki 2.3.4. Faza 3. Idejni projekt nedostaju: tehnički opis, nacrti, iskazi, tehničko rješenje instalacija i skica krajobraznog uređenja okoliša. Procjenjuje da je tužitelj svoju ugovornu obvezu ispunio s 86% ukupne vrijednosti za izradu projektne tehničke dokumentacije Idejnog projekta.

Tužitelj nije imao primjedbi na Nalaz i mišljenje vještaka, osim u manjem dijelu u kojem se tužitelj ne slaže s mišljenjem vještaka da je idejni projekt trebao sadržavati projekt Tehničkih instalacija, a zbog čega je vještak umanjio postotak za izradu idejnog projekta za 6,4% od ukupno ugovorenog iznosa.

Tuženik je istaknuo da iz oba provedena vještačenja nedvojbeno proizlazi kako tužitelj nikada nije izradio i dostavio tuženiku idejni projekt, a pogotovo ne u ugovorenom roku koji je bitan sastojak Ugovora.

Vještak Mehmet je svoj Nalaz i mišljenje usmeno obrazložio na ročištu 14. prosinca 2018. Na pitanje tuženika je li tuženik temeljem dokumentacije koja prileži spisu i koju je vještak koristio prilikom izrade svog Nalaza i mišljenja mogao ishoditi lokacijsku dozvolu, vještak je odgovorio da je mogao da je to htio, odnosno da je poduzeo one radnje na koje se tuženik obvezao Ugovorom da će po predaji tri varijantna rješenja odabrati jednu varijantu i pisanim putem obavijestiti tužitelja što treba napraviti da bi nastavio s izradom idejnog projekta. Od predaje dokumentacije tuženiku u 2009. nema nikakve daljnje dokumentacije od tuženika, a u kojoj bi rekao da je izabrao točno određenu varijantu te da tužitelj dalje nastavi s radom. Vještak je nadalje naveo da je u Nalazu popisao sve projekte i varijante koje je tužitelj napravio te je ujedno ocijenio da je to rad koji se sukladno Pravilniku tužitelj kao izvršitelj izveo. Istaknuo je da tuženik odobrenje nije dao, ali da je tužitelj taj dio posla izveo kako je utvrdio.

Sud je u cijelosti prihvatio vjerodostojnim Nalaz i mišljenje vještaka Mahmeta, posebno uzimajući u obzir da tužitelj, a niti tuženik nisu iznijeli prigovore kojim bi donijeli u sumnju objektivnost i stručnost nalaza.

Na temelju Nalaza i mišljenja vještaka Mahmeta sud je utvrdio da je tužitelj kao izvršitelj u cijelosti izvršio ugovorne obveze pod t. 2.3.1., 2.3.2. Faza 1. i 2.3.3. Faza 2. Ugovora iz 2009., odnosno da je svoju ugovornu obvezu iz Ugovora br. BP/1-9 od 24. studenog 2009. ispunio s 86% ukupne vrijednosti za izradu projektne tehničke dokumentacije idejnog projekta.

Sukladno čl. 3. Ugovora ukupna cijena za radove izvršitelja-tuženika je ugovorena u ukupnom iznosu s PDV-om od 1.291.500,00 kuna, od koje ukupne cijene 86% iznosi 1.110.690,00 kuna. Budući da nije sporno da je tuženik temeljem Ugovora iz 2009. tužitelju platio ukupno 522.875,00 kuna, to je tuženik dužan tužitelju platiti preostali iznos od 587.815,00 kuna (1.110.690,00 kuna-522.875,00 kuna). Sukladno tome, sud je na temelju odredbe čl. 451. st. 3. ZPP-a održao platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na snazi u dijelu u kojem je naloženo plaćanje 587.815,00 kuna s kamatom (t. I. izreke presude) primjenom odredbi čl. 9. i 590. ZOO-a te čl. 3. i 4. Ugovora.

Tuženik je pao u zakašnjenje jer nije ispunio obvezu u roku određenom za ispunjenje sukladno čl. 183. st. 1. ZOO-a. Na temelju odredbe čl. 29. st. 1. i 2. istog Zakona, dužnik koji zakasni sa ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom pa je sud tužitelju dosudio i kamate.

U točki I. izreke presude sud je tužitelju također priznao dosuđeni nastali trošak postupka u iznosu od 10.269,50 kuna s kamatom razmjerno tužiteljevom uspjehu u sporu u odnosu na tužbeni zahtjev (47% od 21.850,00 kuna), a koji se odnosi na trošak sastava prijedloga za ovrhu po odvjetniku sukladno Tbr. 11/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) u iznosu od 12.420,00 kuna uvećano za PDV u iznosu od 3.105,00 kuna sukladno Tbr. 42. te uvećano za trošak javnobilježničke nagrade u iznosu od 5.000,00 kuna uvećano za PDV sukladno čl. 6. i 8. Pravilnika o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika u ovršnom postupku (Narodne novine broj 8/11, 112/12 i 114/12) te trošak dostave rješenja o ovrši i potvrde pravomoćnosti i ovršnosti.

Sud je u preostalom iznosu glavnice od 180.810,00 kuna s kamatom (768.625,00 kuna-587.815,00 kuna) te troška postupka ovrhe od 11.580,50 kuna ukinuo predmetni platni nalog te odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan i donio odluku kao u t. II. izreke presude.

Protutužbenim zahtjevom od 8. srpnja 2013. godine tuženik-protutužitelj (dalje u tekstu: tuženik) traži utvrđenje da je Ugovor br. BP/1-09 raskinut 2. srpnja 2013. (t. I.) te traži da tužitelj-protutuženik (dalje u tekstu: tužitelj) vrati/plati tuženiku iznos od 839.391,80 kuna.

Preinačenim protutužbenim zahtjevom u t. II. od 23. studenog 2017. tuženik traži da mu tužitelj vrati/plati iznos od ukupno 997.591,64 kuna. Tuženik je dakle povisio svoj protutužbeni zahtjev za iznos od 158.199,84 kuna s kamatom od 5. prosinca 2006. do isplate.

Tužitelj je istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije tuženika navodeći da se tuženik poziva na Ugovor od 2. prosinca 2006. koji je sklopljen između tužitelja i društva Art Libori d.o.o., a ne tuženika.

Među strankama nije sporno da je temeljem Ugovora s Art Libori d.o.o. od 2. prosinca 2006., društvo Art Libori d.o.o. tužitelju dana 5. prosinca 2006. platilo iznos od 158.199,84 kuna (izvadak o stanju i prometu po računu na listu 172 spisa); 25. svibnja 2007. iznos od 105.505,60 kuna; 7. studenog 2007. iznos od 105.505,60 kuna te 26. ožujka 2008. iznos od 105.505,60 kuna, odnosno ukupno 474.716,64 kuna (izvadak o stanju i prometu po računu na listu 29-31 spisa).

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sporno jest je li osnovan tužiteljev-protutuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije u odnosu na isplate koje je temeljem Ugovora od 2. prosinca 2006. društvo Art Libori d.o.o. obavilo tužitelju.

Prije svega se ističe da ugovor stvara prava i obveze za ugovorne strane sukladno čl. 337. ZOO-a. Dakle, tužitelju je društvo Art Libori d.o.o. po Ugovoru iz 2006. platilo navedene iznose, a koje sada tuženik potražuje od tužitelja. Budući da tuženik te iznose nije platio tužitelju, to ih ovom tužbom nije ovlašten potraživati od tužitelja. Iz tog razloga sud utvrđuje osnovanim prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja u dijelu u kojem tuženik traži povrat iznosa koji je tužitelju platilo društvo Art Libori d.o.o. u iznosa od ukupno 474.716,64 kuna (5. prosinca

2006. Art Libori d.o.o. platilo je tužitelju iznos od 158.199,84 kuna; 25. svibnja 2007. platilo je iznos od 105.505,60 kuna; 7. studenog 2007. iznos od 105.505,60 kuna te 26. ožujka 2008. iznos od 105.505,60 kuna). Iz istih razloga sud utvrđuje neosnovanim tuženikove tvrdnje da se uplate koje je treća osoba (Art Libori d.o.o.) obavila tužitelju temeljem Ugovora iz 2006. sklopljenih između te treće osobe i tužitelja imaju smatrati avansom budući da navedeno tužitelj ničim nije dokazao, a niti to proizlazi iz Ugovora iz 2009. sklopljenog između stranaka.

Nadalje, sporno jest je li Ugovor od 24. studenog 2009. raskinut 2. srpnja 2013.

U dvostranoobveznim ugovorima, kad jedna strana ne ispuni svoju obvezu, druga strana može, ako nije što drugo određeno, zahtijevati ispunjenje obveze ili, pod pretpostavkama predviđenim u idućim člancima, raskinuti ugovor jednostavnom izjavom, ako raskid ugovora ne nastupa po samom zakonu, a u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete (čl. 360. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, Narodne novine broj 35/05, 41/08 i 78/15). Dakle, iz citirane odredbe proizlazi mogućnost da ugovor bude raskinut onda kada jedna strana ne ispuni svoju obvezu uz ispunjenje ostalih zakonskih uvjeta.

Odredbom čl. 368. st. 1. ZOO-a propisano je da su raskidom Ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveza na naknadu štete, s time da će obveza naknade štete teretiti onog suugovaratelja koji je odgovoran za raskid ugovora pod pretpostavkom ispunjenja uvjeta propisanih odredbom čl. 342. ZOO-a. Odredba čl. 342. st. 2. ZOO-a propisuje da kada dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljjanje štete koju je zbog toga pretrpio.

Tuženik u protutužbi navodi da je tužitelj uvjeravao tuženika da je na predmetnoj lokaciji građenje moguće započeti te kako ishođenje lokacijske dozvole neće predstavljati nikakav problem. No, tuženik ističe da na predmetnoj lokaciji nije moguće graditi sve dok predmetna nekretnina ne stekne neposredan pristup na javnu površinu tj. cestu. Smatra da je tužitelj kao stručna osoba morao upozoriti tuženika da je trošak izrade projektne dokumentacije nepotreban sve dok ne riješi prethodne pretpostavke.

Tuženikov prokurist Sergey Ivanov je iskazao da je tuženik 2012. sklopio Ugovor sa arhitektom Randićem za izradu idejnog rješenja te da se njegova varijanta razlikuje od tužiteljeve, a prema kojoj je tužitelj dobio 30% više iskoristive površine. Nadalje je iskazao da je tuženik nakon primitka rješenja od arhitekta Randića obavijestio tužitelja o prijedlogu sporazumnog raskida ugovora i to dopisom od 21. siječnja 2013., a koji prileži na listu 64 spisa.

U navedenom dopisu tuženik navodi da je dugogodišnja "borba" tuženika s administracijom Grada Opatije po pitanju realizacije pristupne ceste k predmetnoj parceli donijela negativan rezultat za tuženika te da su učinjene izmijene i dopune, kako PP Grada Opatija, tako i UPU Grada Opatije, a koje korekcije su po mišljenju tuženika još više umanjile rentabilnost investicijskog projekta. U dopisu nadalje navodi da je želja investitora zaustaviti razvoj ovog projekta i čekati razvoj situacije s pristupnim putem koji je bitan za investicijski projekt te stoga predlaže sporazumni raskid predmetnog Ugovora iz 2009. pozivajući se na čl. 8. Ugovora (list 64 spisa). Također iz iskaza tuženikovog prokuriste Sergeya Ivanova sud utvrđuje da je tuženik tužitelju predložio sporazumni raskid Ugovora 21. siječnja 2013. i to iz razloga što je tuženik 2012. sklopio Ugovor s arhitektom Randićem, a prema čijem rješenju je tuženik dobio 30% više iskoristive površine. Također je iskazao da je tuženik predložio raskid ugovora jer

tužitelj nije izradio dokumentaciju koja bi zadovoljavala tuženika te iz razloga što nije riješena pristupna cesta.

Tužiteljev zastupnik po zakonu Grujo Golijanin je iskazao da je tuženiku dao sve informacije o tome što treba napraviti za izgradnju pristupne ceste te im je predložio da angažiraju inženjera građevine koji će to i napraviti. Također je tuženika obavijestio da po zakonskim propisima privatni investitor može graditi cestu i to na način da mu uložena sredstva grad vrati kroz komunalni doprinos ili kroz kredit. Stoga je istaknuo da je tuženik od prvog dana znao da treba izgraditi pristupnu cestu i pod kojim uvjetima se to može napraviti.

Iskaz prokuriste tuženika Sergeya Ivanova je u tom dijelu suglasan s iskazom tužiteljevog zastupnika po zakonu budući da je iskazao da je točno da je tužitelj prihvatio pomoći tuženiku riješiti projektiranje pristupne ceste od strane gradske administracije. Također je u svom iskazu izričito naveo da tužitelj Ugovor nije preuzeo obvezu riješiti pitanje pristupne ceste jer to i nije tužiteljeva cesta, već je cesta Grada Opatije, a tužitelj takvu obvezu ne može preuzeti. Tuženik je tužitelju predložio da preuzme koordinaciju i pregovore s Gradom Opatijom oko realizacije pristupne ceste, no tužitelj to nije prihvatio.

Slijedom toga, sud utvrđuje prije svega da je obveza tuženika, a ne tužitelja bila realizirati pristupnu cestu prema predmetnoj nekretnini, a što tuženik nije uspio. Stoga tuženik neosnovano tvrdi da tužitelj nije ispunio svoju ugovornu obvezu koja se odnosi na realizaciju pristupne ceste jer to nije niti bila njegova obveza.

Također je sud utvrdio, a kako to proizlazi iz tužnikovog dopisa tužitelju 21. siječnja 2013., te iskaza tužnikovog prokuriste Sergeya Ivanova, da je tuženik 2012. angažirao drugog arhitekta, a prema čijem rješenju je tužitelj dobio 30% više iskoristive površine. Dakle, iz tužnikovog prijedloga za sporazumni raskid Ugovora iz 2009. uopće ne proizlazi da bi iz bilo kojeg razloga postojala tužiteljeva odgovornost za raskid ugovora. Osim toga, tuženik se u prijedlogu za sporazumni raskid ugovora od 21. siječnja 2013. predlaže raskid sukladno čl. 8. Ugovora, a koji se odnosi na obveze koje oslobađaju odgovornosti, odnosno višu silu.

Tuženik se potpuno neosnovano poziva na tu ugovornu odredbu budući da ista propisuje da se strane oslobađaju odgovornosti za djelomično ili potpuno neispunjene obveze iz Ugovora ako je to posljedica više sile i to: požara, potresa, rata, štrajka, odluka Vlade te ako su te okolnosti neposredno utjecale na izvršenje Ugovora, što ovdje nije slučaj, niti to tuženik tvrdi.

Sukladno navedenom utvrđenju sud utvrđuje da tuženik nema pravo raskinuti Ugovor budući da nije ispunjena osnovna pretpostavka koju propisuje odredba čl. 360. ZOO-a za raskid ugovora. Sukladno odredbi čl. 360. ZOO-a osnovna pretpostavka za raskid ugovora jest da druga strana nije ispunila svoju obvezu, što ovdje nije slučaj budući da je tijekom postupka utvrđeno da je tužitelj svoju ugovornu obvezu ispunio s 86% ukupne vrijednosti za izradu projektno-tehničke dokumentacije idejnog projekta odnosno da nije ispunio neznatni dio svoje obveze (čl. 367. ZOO-a) i to iz razloga što je tuženik 2012. angažirao drugog arhitekta.

Nadalje, tuženik neosnovano tvrdi da je ispunjenje tužiteljeve obveze u određenom roku bio bitan sastojak predmetnog Ugovora (čl. 361. ZOO-a). To iz razloga što su stranke u čl. 13. Ugovora iz 2009., a kojim je reguliran rok trajanja Ugovora, ugovorile da Ugovor traje do potpunog izvršenja preuzetih obveza (list 24 spisa). Slijedom navedenog, sud utvrđuje kako nije ispunjen niti jedan Zakonom propisan uvjet za raskid predmetnog Ugovora, a niti uvjet iz čl. 8. Ugovora na koji se tuženik poziva u prijedlogu za sporazumni raskid Ugovora od 21. siječnja 2013. Stoga sud utvrđuje da predmetni Ugovor nije raskinut te da posljedično tome tužitelj nije dužan tuženiku vratiti/platiti utuženi iznos od 839.391,80 kuna.

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 2. i 3. te čl. 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj uspio u parnici 71%, odnosno u odnosu na tužbeni zahtjev 47% (budući da je u odnosu na jedan dio utuženog iznosa donijeta presuda na temelju odricanja te da je djelomično tužbeni zahtjev odbijen) te u cijelosti u odnosu na protutužbeni zahtjev, sud je odlučio da je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi troškove razmjerno njegovom uspjehu u parnici. Stoga je sud tužitelju, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora po tužbi od 1.241.500,00 kuna, priznao parnični trošak u iznosu od 143.183,50 kuna (t. IV. izreke presude).

Sud je tužitelju priznao parnični trošak koji se odnosi na trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 5.000,00 kuna sukladno Zakonu o sudskim pristojbama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 26/03-pročišćeni tekst, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15), te na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15), budući da je tužitelja zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška zastupanja na ročištima 14. siječnja 2014., 8. svibnja 2014., 17. veljače 2015. 24. siječnja 2017., 23. studenog 2017. i 14. prosinca 2018. u iznosu od po 12.420,00 kuna (ukupno 74.520,00 kuna) sukladno Tbr. 9/1, troška zastupanja na ročištu 14. listopada 2015. na kojem se raspravljalo samo o procesnim pitanjima u iznosu od 6.210,00 kuna sukladno Tbr. 9/2 (tužitelj je neosnovano tražio naknadu u iznosu od 12.420,00 kuna uvećano za PDV), troška sastava podnesaka od 31. siječnja 2014. (odgovor na protutužbu), 3. ožujka 2015., 5. svibnja 2016. (očitovanje na Nalaz i mišljenje vještaka Zeca), 23. lipnja 2016. i 10. rujna 2018. (očitovanje na Nalaz i mišljenje vještaka Mahmeta) u iznosu od po 12.420,00 kuna (ukupno 62.100,00 kuna) sukladno Tbr. 8/1, troška sastava podneska od 17. srpnja 2014. (dostava isprave), 7. travnja 2015., 22. listopada 2015., 2. studenog 2015., 16. studenog 2015. (dostava dokaza o uplati) i 12. srpnja 2016. u iznosu od po 500,00 kuna (ukupno 3.000,00 kuna) sukladno Tbr. 8/3, a tužitelj je neosnovano tražio naknadu u iznosu od 74.520,00 kuna uvećano za PDV, troška zastupanja na ročištu 17. siječnja 2019. za objavu presude u iznosu od 500,00 kuna sukladno Tbr. 9/3, što ukupno iznosi 146.330,00 kuna, a što uvećano za PDV u iznosu od 36.582,50 kuna sukladno Tbr. 42. te za trošak sudske pristojbe na presudu od 5.000,00 kuna sveukupno iznosi 187.912,50 kuna, od kojeg iznosa se tužitelju razmjerno njegovom uspjehu u sporu od 71% priznaje 133.417,88 kuna. Nadalje, tužitelju su troškovi vještačenja u iznosu od ukupno 9.765,62 kuna dosuđeni u cijelosti, neovisno o njegovom uspjehu u sporu budući da je tužitelj snosio taj trošak, sve sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP (tako i sudska praksa VTS RH, Pž-3496/03 od 21.9.2006.). Stoga je sud tužitelju priznao parnični trošak u iznosu od ukupno 143.183,50 kuna.

Tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 121.687,50 kuna je neosnovan (t. V. izreke presude).

Sud tužitelju nije priznao trošak u navedenom iznosu, koji predstavlja razliku između naknade koju je tužitelj tražio po naprijed navedenim radnjama i iznosa koji mu je sud za te radnje priznao, kako je naprijed obrazloženo.

Rijeka, 17. siječnja 2019.

Sutkinja
Tamara Jugo Smoljanović v.r.